

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 octombrie

Seria I, Anul XX, Nr. 4 (228), 2012

ANUL CREDINȚEI 2012-2013

ANUL CREDINȚEI 2012
2013

*"Redescoperiți
bucuria în credință
și regăsiți entuziasmul
în comunicarea ei!"
(cf. Porta fidei, nr. 7)*

Din sumar:

Alocuțiunile Papei Benedict al XVI-lea la Rugăciunea *Angelus* - pag. 3;

Precizări pastorale pentru *Anul Credinței* - pag. 4-8;

Scrisoare Pastorală a Episcopilor catolici din România - pag. 18.

Sesiunea de toamnă a Conferinței Episcopilor din România

Episcopii romano-catolici și greco-catolici din România, reuniți în zilele de 25-27 septembrie la Șumuleu Ciuc, cu ocazia sesiunii de toamnă a Conferinței Episcopilor Catolici din România (CER), au abordat diferite teme din viața Bisericii, probleme cu caracter pastoral și social, evenimente importante ce vor avea loc curând: Anul Credinței (11 octombrie 2012 - 24 noiembrie 2013) și Sinodul Episcopilor (Vatican, 7-28 octombrie 2012).

Biserica Catolică din România va fi reprezentată la Sinodul Episcopilor, de la Vatican, de către PS Virgil Bercea, episcop greco-catolic de Oradea Mare, și PS Petru Gherghel, episcop romano-catolic de Iași. Cei doi episcopi vor prezenta, în intervenția lor din plenul lucrărilor, principalele probleme cu care se confruntă episcopatul român pe plan pastoral și social.

În ceea ce privește Anul Credinței, episcopii au

împărtășit acțiunile ce se vor desfășura în propriile dieceze pe parcursul acestui an pastoral și au decis ca unele dintre aceste acțiuni să fie extinse la nivel național, cum ar fi pelerinajele comune la diferite locuri semnificative pentru Biserica locală și universală. Totodată, episcopii au hotărât ca, în primăvara anului viitor, ei înșiși să facă un pelerinaj comun la „Cimitirul săracilor” de la Sighet, pentru a cinsti memoria celor care „au mers înaintea noastră cu semnul credinței și dorm somnul păcii” (cf. Canonul Roman) și au plătit cu sângele prețul fidelității lor față de Cristos și față de Biserica Sa în timpul prigoanei din secolul trecut.

De asemenea, episcopii au decis ca, în cadrul Anului Credinței, în septembrie 2013, să se organizeze un congres național misionar, cu tema „Doamne, mărește credința noastră!” (Lc 17,5), la care vor participa reprezentanți din toate diecezele și eparhiile catolice din țară, precum și invitați din străinătate, îndeosebi de la Operele Pontificale Misionare. Congresul național misionar va fi un prilej pentru Biserica locală de a intensifica spiritul misionar al comunităților și al fiecărui credincios în parte.

Conferința Episcopilor Catolici din România, care îi reunește pe toți episcopii romano-catolici și greco-catolici din România și care exprimă unitatea Bisericii locale și uniunea intimă cu Urmașul lui Petru, Sfântul Părinte, transmite salutul arhieresc către toate comunitățile, iar, la acest început de An al Credinței, invocă binecuvântarea lui Dumnezeu asupra întregului popor credincios.

Următoarea sesiune a Conferinței Episcopilor Catolici din România va avea loc la Baia Mare, în perioada 8-10 mai 2013.

Pr. Eduard Mihai Coșa

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator,

Ioan F. Pop: secretar de redacție
ioanfpop@gmail.com

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Nicolae Costruț, Ioan Dărăbăneanu,
Maria-Mirela Filimon, Silvia Pantîș

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunile Papei Benedict al XVI-lea la Rugăciunea *Angelus*

Este greu pentru un bogat...

14.10.2012

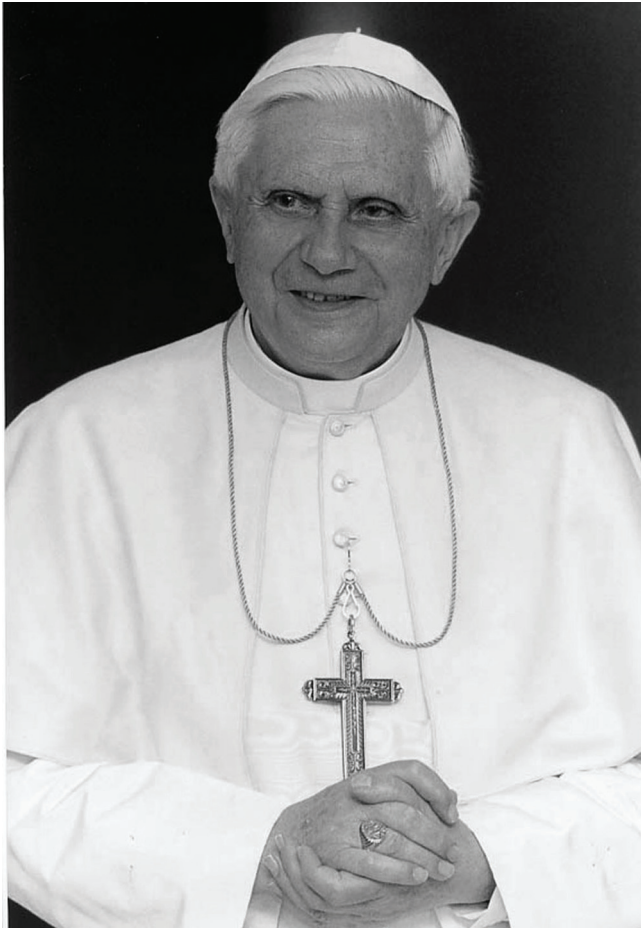
Iubiți frați și surori,

Evangelhia acestei duminici (Marcu 10,17-30) are ca temă principală bogăția. Isus învață că este foarte greu pentru un bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu, dar nu imposibil. Dumnezeu poate cuceri inima unei persoane care are multe bunuri și să o îndrepte spre solidaritate și împărțire cu cei nevoiași, cu cei săraci, spre a intra, cu alte cuvinte, în logica darului. În acest fel, ea se situează pe calea lui Isus Cristos, care – după cum scrie Sf. Paul – “deși era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, ca prin sărăcia Lui voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8,9).

Cum deseori se întâmplă în Evanghelii, totul pornește de la o întâlnire: a lui Isus cu unul care “avea multe bogății” (Marcu 10,22). Acesta era un om care din tinerețe a ținut cu fidelitate toate poruncile Legii lui Dumnezeu, dar nu a găsit încă adevărata fericire; și din acest motiv îl întreabă pe Isus cum să facă pentru “a moșteni viața veșnică” (v. 17). Pe de o parte, el este atras, ca toți ceilalți, de plinătatea vieții; pe de alta, fiind obișnuit să se bazeze pe propriile bogății, crede că și viața veșnică poate fi într-un anumit fel “cumpărată”, respectând vreo poruncă specială. Isus își dă seama de dorința profundă din acel om și – notează evanghelistul – l-a privit cu mult drag: este privirea lui Dumnezeu (cf. v. 21). Isus înțelege însă și care este punctul vulnerabil din acel om: este chiar atașamentul său față de multele sale bogății; și de aceea îi propune să dea totul la cei săraci, astfel încât comoara sa – și inima sa – să nu mai fie pe pământ, ci în cer, și adaugă: “Urmează-mă!” (v. 22). Dar acel om, în loc să accepte bucuros invitația lui Isus, a plecat mâhnit (cf. v. 23), pentru că nu reușea să se desprindă de bogățiile sale, care nu vor putea să îi procure fericirea și viața veșnică.

În acest moment, Isus dă discipolilor – dar și nouă, celor de astăzi – învățătura Sa: “Cât de greu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei care au bogății!” (v. 23). La aceste cuvinte, discipolii au rămas uimiți; se mirau și mai mult după ce Isus a adăugat: “Mai ușor este ca o cămilă să treacă prin urechea acului decât un bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. Și văzându-i peste măsură de uluiți, a spus: “Imposibil pentru oameni, dar nu pentru Dumnezeu! Căci pentru Dumnezeu toate sunt posibile!” (cf. vv. 24-27). Sfântul Clement din Alexandria afirmă într-un comentariu: “Parabola să îi învețe pe cei bogați că nu trebuie să neglijeze mântuirea lor ca și cum ar fi deja osândiți, că nici nu trebuie să își arunce în mare bogăția nici să o condamne ca periculoasă și potrivnică vieții, ci trebuie să învețe în ce fel să folosească bogăția și să își procure viața” (Care bogat se va mântui?, 27, 1-2). Istoria Bisericii este plină de exemple de oameni bogați care și-au folosit bunurile în mod evanghelic, ajungând și la sfințenie. Să ne gândim numai la Sfântul Francisc, la Sfânta Elisabeta a Ungariei sau la Sfântul Carol Borromeo. Fecioara Maria, Scaunul Înțelepciunii, să ne ajute să primim cu bucurie în-demnul lui Isus, ca să intrăm în plinătatea vieții.

www.catholica.ro

Redescoperirea Rozarului

7.10.2012

Iubiți frați și surori,

Ne îndreptăm acum în rugăciune către Maria, pe care o venerăm astăzi ca Regina Sfântului Rozariu. În acest timp, la Sanctuarul de la Pompei, este înălțată tradiționala “Implorare”, la care se alătură nenumărați oameni din întreaga lume. În timp ce ne asociem spiritual la această rugăciune, doresc să vă sugerez tuturor să reînnoiți rugăciunea Rozariului în apropiatul An al Credinței. Cu Rozariul, ne lăsăm pe noi înșine călăuziți de Maria, model de credință, meditănd asupra misterelelor lui Cristos, și zi după zi suntem ajutați să asimilăm Evangelhia, pentru ca să modeleze viețile noastre ale tuturor. Așadar, după predecesorii mei, în special Fericitul Papă Ioan Paul al II-lea, care în urmă cu zece ani ne-a dat Scrisoarea Apostolică Rosarium Virginis Mariae, vă invit să vă rugați Rozariul personal, în familie și în comunitate, învățând la școala Mariei, care ne conduce la Cristos, centrul viu al credinței noastre.

Congregația pentru Doctrina Credinței

Precizări pastorale pentru *Anul Credinței*

Introducere

Cu scrisoarea apostolică *Porta fidei* din 11 octombrie 2011, Sfântul Părinte Benedict al XVI-lea a convocat un *An al Credinței*. El va începe la 11 octombrie 2012, la a 50-a aniversare a deschiderii Conciliului Ecumenic Vatican II, și se va termina la 24 noiembrie 2013, solemnitățile Domnului nostru Isus Cristos, Regele Universului.

Acest an va fi o ocazie propice pentru ca toți credincioșii să înțeleagă mai profund că fundamentul credinței creștine este „întâlnirea cu un eveniment, cu o persoană care dă viață unui nou orizont și cu asta direcției decisive”¹. Întemeiată pe întâlnirea cu Isus Cristos înviat, credința va putea să fie redescoperită în integritatea sa și în toată strălucirea sa. „Și în zilele noastre credința este un dar care trebuie redescoperit, cultivat și mărturisit”, pentru ca Domnul „să dea fiecăruia dintre noi să trăim frumusețea și bucuria faptului de a fi creștini”².

Începutul *Anului Credinței* coincide cu amintirea recunoscătoare a două mari evenimente care au marcat fața Bisericii din zilele noastre: a 50-a aniversare a deschiderii Conciliului Vatican II, voit de fericitul Ioan al XXIII-lea (11 octombrie 1962), și a 20-a aniversare a promulgării *Catehismului Bisericii Catolice*, oferit Bisericii de fericitul Ioan Paul al II-lea (11 octombrie 1992).

Conciliul, conform papei Ioan al XXIII-lea, a voit „să transmită curată și integră doctrina, fără atenuări sau deformări”, angajându-se pentru ca „această doctrină sigură și imutabilă, care trebuie să fie respectată cu fidelitate, să fie aprofundată și prezentată în așa fel încât să corespundă exigențelor timpului nostru”³. În această privință, rămâne de importanță decisivă începutul constituției dogmatice *Lumen gentium*: „Cristos este lumina neamurilor; de aceea Conciliul, întrunit în Duhul Sfânt, dorește ca, vestind evanghelia la toată făptura (cf. *Mc* 16,15), să lumineze pe toți oamenii cu lumina lui Cristos, care strălucește pe chipul Bisericii”⁴. Pornind de la lumina lui Cristos care purifică, luminează și sfințește în celebrarea liturgiei sacre (cf. Constituția *Sacrosanctum Concilium*) și cu al său cuvânt divin (cf. Constituția dogmatică *Dei Verbum*), Conciliul a voit să aprofundeze natura intimă a Bisericii (cf. Constituția dogmatică *Lumen gentium*) și raportul său cu lumea contemporană (cf. Constituția pastorală *Gaudium et spes*). În jurul celor patru constituții ale sale, adevărații pilăstri ai Conciliului, se grupează declarațiile și decretul, care tratează despre câteva din marile provocări ale timpului.

După Conciliu, Biserica s-a angajat în receptarea și în aplicarea bogatei sale învățături, în continuitate cu toată tradiția, sub călăuzirea sigură a magisteriului. Pentru a favoriza receptarea corectă a Conciliului, su-

veranii pontifi au convocat de mai multe ori Sinodul Episcopilor⁵, instituit de slujitorul lui Dumnezeu Paul al VI-lea în 1965, propunând Bisericii orientări clare prin diferitele exortații apostolice postsinodale. Următoarea Adunare generală a Sinodului Episcopilor, în luna octombrie 2012, va avea ca temă: *Noua evanghelizare pentru transmiterea credinței creștine*.

Încă de la începutul pontificatului său, papa Benedict al XVI-lea s-a angajat cu hotărâre pentru o înțelegere corectă a Conciliului, respingând ca eronată așa-numita «hermeneutică a discontinuității și a rupturii» și promovând ceea ce el însuși a denumit «hermeneutică reformei», a reînnoirii în continuitatea unicului subiect-Biserica, pe care Domnul ni l-a dăruit; este un subiect care crește în timp și se dezvoltă, rămânând însă mereu același, unic subiect al poporului lui Dumnezeu în drum”⁶.

Catehismul Bisericii Catolice, situându-se în această linie, pe de o parte este „un rod autentic al Conciliului Vatican II”⁷ și pe de altă parte vrea să-i favorizeze receptarea. Sinodul extraordinar al Episcopilor din anul 1985, convocat cu ocazia celei de-a 20-a aniversări a încheierii Conciliului Vatican II și pentru a efectua un bilanț al receptării sale, a sugerat pregătirea acestui *Catehism* pentru a oferi poporului lui Dumnezeu un compendiu al întregii doctrine catolice și un text de referință sigură pentru catehismele locale. Papa Ioan Paul al II-lea a primit această propunere ca dorință „care răspunde pe deplin la o adevărată necesitate a Bisericii Universale și a Bisericilor particulare”⁸. Redactat în colaborare cu întregul episcopat al Bisericii Catolice, acest *Catehism* „exprimă cu adevărat ceea ce se poate numi «simfonia» credinței”⁹.

Catehismul cuprinde „lucruri noi și lucruri vechi (cf. *Mt* 13,52), deoarece credința este mereu aceeași și în același timp este izvor de lumină mereu noi. Pentru a răspunde la această dublă exigență, *Catehismul Bisericii Catolice* pe de o parte reia «vechea» ordine, cea tradițională, deja urmată de *Catehismul sfântului Pius al V-lea*, împărțind conținutul în patru părți: *Crezul; liturgia sacră*, cu sacramentele în prim plan; *acțiunea creștină*, expusă pornind de la porunci; și în sfârșit *rugăciunea creștină*. Dar, în același timp, conținutul este adesea exprimat într-un mod «nou», pentru a răspunde la întrebările din epoca noastră”¹⁰. Acest *Catehism* este „un instrument valabil și legitim în slujba comuniunii ecleziale” și „o normă sigură pentru învățarea credinței”¹¹. În el, conținuturile credinței își au „sinteza lor sistematică și organică. De fapt, aici reiese bogăția de învățatură pe care Biserica a primit-o, a păstrat-o și a oferit-o în cei două mii de ani de istorie a ei. De la

(continuare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

Sfânta Scriptură la părinții Bisericii, de la învățătorii de teologie la sfinții care au străbătut secolele, *Catehismul* oferă o amintire permanentă a multelor moduri în care Biserica a meditat asupra credinței și a produs progres în doctrină pentru a da certitudine credincioșilor în viața lor de credință¹².

Anul Credinței vrea să contribuie la o reînnoită convertire la Domnul Isus și la redescoperirea credinței, pentru ca toți membrii Bisericii să fie martori credibili și bucuroși ai Domnului înviat în lumea de astăzi, capabili să indice multelor persoane care sunt în căutare „poarta credinței”. Această „poartă” deschide larg privirea omului spre Isus Cristos, prezent în mijlocul nostru „în toate zilele, până la sfârșitul lumii” (*Mt* 28,20). El ne arată că „arta de a trăi” se învață „într-un intens raport cu el”¹³. „Cu iubirea sa, Isus Cristos atrage la sine pe oamenii din orice generație: în orice timp el convoacă Biserica încredințându-i vestirea evangheliiei, cu un mandat care este mereu nou. Pentru aceasta și astăzi este necesară o angajare eclezială mai convinsă în favoarea unei noi evanghelizări pentru a redescoperi bucuria în credință și a regăsi entuziasmul în comunicarea credinței”¹⁴.

Din mandatul papei Benedict al XVI-lea¹⁵, Congregația pentru Doctrina Credinței a redactat, în acord cu dicasteriile competente ale Sfântului Scaun și prin contribuția *Comitetului pentru Pregătirea Anului Credinței*¹⁶, această *Notă* cu câteva indicații pentru a trăi acest timp de har, fără a bloca alte propuneri pe care Duhul Sfânt va voi să le trezească printre păstorii și credincioșii din diferitele părți ale lumii.

Indicații

„Știu în cine am crezut” (*2Tim* 1,12): acest cuvânt al sfântului Paul ne ajută să înțelegem că credința „este înainte de toate o *adeziune personală* a omului la Dumnezeu; în același timp și în mod inseparabil, este *asentimentul liber față de tot adevărul pe care Dumnezeu l-a revelat*”¹⁷. Credința ca încredere personală în Domnul și credința pe care o mărturisim în Crez sunt indisolubile, se cheamă și se cer reciproc. Există o legătură profundă între credința trăită și conținuturile sale: credința martorilor și a mărturisitorilor este și credința apostolilor și a învățătorilor Bisericii.

În acest sens, următoarele indicații pentru *Anul Credinței* doresc să favorizeze fie întâlnirea cu Cristos prin martori autentici ai credinței, fie cunoașterea tot mai mare a conținuturilor sale. E vorba de propuneri care vor să solicite, în mod exemplificativ, prompta responsabilitate eclezială în fața invitației Sfântului Părinte de a trăi în plinătate acest *An* ca un special „timp de har”¹⁸. Redescoperirea bucuroasă a credinței va putea contribui și la consolidarea unității și a comuniunii dintre diferitele realități care compun marea familie a Bisericii.

I. La nivel de Biserică Universală

1. Principalul eveniment eclezial la începutul

Anului Credinței va fi a XIII-a Adunare Generală obișnuită a Sinodului Episcopilor, convocată de papa Benedict al XVI-lea în luna octombrie 2012 și dedicată Noii evanghelizări pentru transmiterea credinței creștine. În timpul acestui Sinod, la 11 octombrie 2012, va avea loc o solemnă celebrare de început al Anului Credinței, în amintirea celei de-a 50-a aniversări a deschiderii Conciliului Vatican II.

2. În *Anul Credinței* trebuie încurajate pelerinajele credincioșilor la Scaunul lui Petru, pentru a mărturisi acolo credința în Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, unindu-se cu acela care astăzi este chemat să-i întărească în credință pe frații săi (cf. *Lc* 22,32). Va fi important să se favorizeze și pelerinajele în țara Sfântă, loc care cel dintâi a văzut prezența lui Isus, Mântuitorul, și a Mariei, mama sa.

3. În cursul acestui *An* va fi util să fie invitați credincioșii să se adreseze cu devoțiune deosebită Mariei, imagine a Bisericii, care „în sine cuprinde și iradiază principalele adevăruri ale credinței”¹⁹. Așadar, trebuie încurajată orice inițiativă care să-i ajute pe credincioși să recunoască rolul special al Mariei în misterul mântuirii, să o iubească în mod filial și să-i urmeze credința și virtuțile. În acest scop, va fi deosebit de potrivit să se efectueze pelerinaje, celebrări și întâlniri la sanctuarele mai mari.

4. Următoarea Zi Mondială a Tineretului la Rio de Janeiro în iulie 2013 va oferi o ocazie privilegiată tinerilor pentru a experimenta bucuria care provine din credința în Domnul Isus și din comuniunea cu Sfântul Părinte, în marea familie a Bisericii.

5. Sunt de dorit simpozioane, întâlniri și adunări de importanță largă, chiar la nivel internațional, care să favorizeze întâlnirea cu mărturii autentice ale credinței și cunoașterea conținuturilor doctrinei catolice. Documentând modul în care și astăzi cuvântul lui Dumnezeu continuă să crească și să se răspândească, va fi important să se dea mărturie că în Isus Cristos „își are împlinire orice travaliu și dorință puternică a inimii umane”²⁰ și că credința „devine un nou criteriu de înțelegere și de acțiune care schimbă toată viața omului”²¹. Unele întâlniri vor fi dedicate în mod deosebit redescoperirii învățăturilor Conciliului Vatican II.

6. Pentru toți cei care cred, *Anul Credinței* va oferi o ocazie propice pentru a aprofunda cunoașterea principalelor documente ale Conciliului Vatican II și studierea *Catehismului Bisericii Catolice*. Acest lucru este valabil în mod special pentru candidații la preoție, mai ales în timpul anului propedeutic sau în primii ani de studii teologice, pentru novicele și novicii din institutele de viață consacrată și din societățile de viață apostolică, precum și pentru cei care trăiesc un timp de verificare pentru a se alătura unei asociații sau unei mișcări ecleziale.

7. Acest *An* va fi ocazie propice pentru o primi-

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

re mai atentă a omiliilor, catehezelor, discursurilor și a celorlalte intervenții ale Sfântului Părinte. Păstorii, persoanele consacrate și credincioșii laici vor fi invitați la o reînnoită angajare de adeziune efectivă și cordială la învățătura succesului lui Petru.

8. În timpul *Anului Credinței*, în colaborare cu Consiliul Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor, sunt de dorit diferite inițiative ecumenice menite să invoce și să favorizeze „restabilirea unității între toți creștinii” care „este una dintre principalele intenții ale sfântului Conciliu Ecumenic Vatican II”²². Îndeosebi va avea loc o solemnă celebrare ecumenică pentru a reafirma credința în Cristos din partea tuturor celor botezați.

9. La Consiliul Pontifical pentru Promovarea Noii Evanghelizări va fi instituit un *Secretariat* special pentru a coordona diferitele inițiative referitoare la *Anul Credinței*, promovate de diferitele dicasterii ale Sfântului Scaun sau care oricum au relevanță pentru Biserica Universală. Acest Secretariat va trebui să fie informat din timp. Va fi potrivit să fie informat din timp acest *Secretariat* cu privire la principalele evenimente organizate; el va putea să sugereze și inițiative oportune în acest sens. *Secretariatul* va deschide un sit *internet* special cu scopul de a oferi orice informație utilă pentru a trăi în mod eficace *Anul Credinței*.

10. La încheierea acestui *An*, în solemnitatea Domnului nostru Isus Cristos, Regele Universului, va avea loc o Liturghie celebrată de Sfântul Părinte, în care să se reînnoiască în mod solemn mărturisirea de credință.

II. La nivel de conferințe episcopale²³

1. Conferințele episcopale vor putea dedica o zi de studiu temei credinței, a mărturiei sale personale și a transmiterii sale noilor generații, având conștiința misiunii specifice a episcopilor ca învățători și „crainici ai credinței”²⁴.

2. Va fi util să se favorizeze republicarea documentelor Conciliului Vatican II, a *Catehismului Bisericii Catolice* și a *Compendiului* său, chiar și în ediții de buzunar și economice, și răspândirea lor mai mare cu ajutorul mijloacelor electronice și al tehnologiilor moderne.

3. Este de dorit un efort reînnoit pentru a traduce documentele Conciliului Vatican II și *Catehismul Bisericii Catolice* în limbile în care încă nu există. Se încurajează inițiative de susținere caritativă pentru aceste traduceri în limbile locale ale țărilor din zonele de misiune, unde Bisericile particulare nu pot să gestioneze cheltuielile pentru aceasta. Acest lucru să fie făcut sub conducerea Congregației pentru Evanghelizarea Popoarelor.

4. Păstorii, inspirându-se din noile limbaje ale comunicației, se vor angaja să promoveze transmisiile televizate sau radiofonice, *filme* și publicații, chiar la nivel popular și accesibile unui public larg, despre tema credinței, despre principiile și conținuturile sale, precum și despre semnificația eclezială a Conciliului Vatican II.

5. Sfinții și fericiții sunt martorii autentici ai credinței²⁵. De aceea va fi oportun ca toate conferințele episcopale să se angajeze pentru a răspândi cunoașterea sfinților din teritoriul propriu, folosind și mijloacele moderne de comunicare socială.

6. Lumea contemporană este sensibilă față de raportul dintre credință și artă. În acest sens, se recomandă conferințelor episcopale să valorizeze în mod corespunzător, în funcție catehetică și eventual în colaborare ecumenică, patrimoniul operelor de artă care se pot găsi în locurile încredințate grijii lor pastorale.

7. Profesorii din centrele de studii teologice, din seminarii și din universitățile catolice sunt invitați să verifice în învățământul lor relevanța conținuturilor din *Catehismul Bisericii Catolice* și a implicațiilor care derivă pentru respectivele discipline.

8. Va fi util să se pregătească, cu ajutorul teologilor și autorilor competenți, materiale ajutătoare cu caracter antropologic (cf. *1Pt* 3,15). Fiecare credincios va putea astfel să răspundă mai bine la întrebările care se pun în diferitele ambiente culturale, în raport când cu provocările sectelor, când cu problemele legate de secularism și relativism, când cu „întrebările care provin dintr-o mentalitate schimbată care, îndeosebi astăzi, reduce domeniul certitudinilor raționale la cel al cuceririlor științifice și tehnologice”²⁶, precum și cu alte dificultăți specifice.

9. Este de dorit o verificare a catehismelor locale și diferitelor materiale catehetice ajutătoare folosite în Bisericile particulare, pentru a asigura deplina lor conformitate cu *Catehismul Bisericii Catolice*²⁷. În cazul în care unele catehisme sau materiale ajutătoare pentru cateheză nu sunt în deplină armonie cu *Catehismul* sau prezintă lacune, se va putea începe elaborarea a noi catehisme, eventual după exemplul și cu ajutorul altor conferințe episcopale care deja s-au îngrijit să le întocmească.

10. Va fi oportună, în colaborare cu competența Congregației pentru Educația Catolică, o verificare a prezenței conținuturilor din *Catehismul Bisericii Catolice* în *Ratio* de formare a viitorilor preoți și în *Curriculum* al studiilor lor teologice.

III. La nivel diecezan

1. Este de dorit o celebrare de deschidere a Anului Credinței și o solemnă încheiere a sa la nivelul fiecărei Biserici particulare, în care „să se mărturisească credința în Domnul înviat în catedralele noastre și în bisericile din toată lumea”²⁸.

2. Va fi oportun să se organizeze în fiecare dieceză din lume o zi despre *Catehismul Bisericii Catolice*, invitându-i în mod deosebit pe preoți, persoanele consacrate și pe cateheți. Cu această ocazie, de exemplu, eparhiile orientale catolice vor putea desfășura o întâlnire cu preoții pentru a mărturisi propria sensibilitate și tradiție liturgică specifică în cadrul unice credințe în Cristos;

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

astfel, tinerele Biserici particulare din țările de misiune vor putea fi invitate să ofere o reînnoită mărturie despre acea bucurie a credinței care le deosebește așa de mult.

3. Fiecare episcop va putea să dedice o scrisoare pastorală temei credinței, amintind de importanța Conciliului Vatican II și a *Catehismului Bisericii Catolice* și ținând cont de circumstanțele pastorale specifice ale porțiunii de credincioși încredințate lui.

4. Se dorește ca în fiecare dieceză, sub responsabilitatea episcopului, să se organizeze momente de cateheză, destinate tinerilor și celor care sunt în căutarea sensului vieții, cu scopul de a descoperi frumusețea credinței ecleziale, și să se promoveze întâlniri cu martorii săi semnificativi.

5. Va fi oportun să se verifice receptarea Conciliului Vatican II și a *Catehismului Bisericii Catolice* în viața și în misiunea fiecărei Biserici particulare, în special în domeniul catehetic. În acest sens, se dorește o angajare reînnoită din partea oficiilor catehetice din dieceze, care - susținute de comisiile pentru cateheză din conferințele episcopale - au obligația de a se îngriji de formarea cateheților pe planul conținuturilor credinței.

6. Formarea permanentă a clerului va putea fi centrată, îndeosebi în acest *An al Credinței*, pe documentele Conciliului Vatican II și pe *Catehismul Bisericii Catolice*, tratând, de exemplu, teme ca „vestirea lui Cristos înviat”, „Biserica sacrament de mântuire”, „misiunea evanghelizatoare în lumea de astăzi”, „credință și necredință”, „credință, ecumenism și dialog interreligios”, „credință și viața veșnică”, „hermeneutica reformei în continuitate”, „*Catehismul* în grija pastorală obișnuită”.

7. Episcopii sunt invitați să organizeze, în special în perioada Postului Mare, celebrări penitențiale în care să se ceară iertare lui Dumnezeu, în special pentru păcatele împotriva credinței. Acest *An* va fi, de asemenea, un timp favorabil pentru apropierea cu mai mare credință și frecvență mai intensă de sacramentul Pocăinței.

8. Se dorește o implicare a lumii academice și a culturii pentru o reînnoită ocazie de dialog creativ între credință și rațiune prin simpozioane, întâlniri și zile de studiu, în special în universitățile catolice, arătând „că între credință și știința autentică nu poate exista nici un conflict pentru că amândouă, chiar dacă pe căi diferite, tind spre adevăr”²⁹.

9. Va fi important să se promoveze întâlniri cu persoane care, „deși nu recunosc în ele darul credinței, sunt oricum într-o căutare sinceră a sensului ultim și a adevărului definitiv cu privire la existența lor și cu privire la lume”³⁰, inspirându-se și din dialogurile de la *Curtea Neamurilor*, demarate sub conducerea Consiliului Pontifical al Culturii.

10. *Anul Credinței* va putea fi o ocazie pentru a acorda o atenție mai mare școlilor catolice, locuri adec-

vate pentru a oferi elevilor o mărturie vie a Domnului și pentru a cultiva credința lor, cu o oportună referință la folosirea de instrumente catehetice bune, ca de exemplu *Compendiul Catehismului Bisericii Catolice* sau ca *Youcat*.

IV. La nivel de parohii / comunități / asociații / mișcări

1. Ca pregătire pentru *Anul Credinței*, toți credincioșii sunt invitați să citească și să mediteze cu atenție scrisoarea apostolică *Porta fidei* a Sfântului Părinte Benedict al XVI-lea.

2. *Anul Credinței* „va fi o ocazie propice pentru a intensifica celebrarea credinței în liturgie, și îndeosebi în Euharistie”³¹. În Euharistie, mister al credinței și izvor al noii evanghelizări, credința Bisericii este proclamată, celebrată și întărită. Toți credincioșii sunt invitați să ia parte la ea în mod conștient, activ și rodnic, pentru a fi martori autentici ai Domnului.

3. Preoții vor putea să dedice o atenție mai mare studierii documentelor Conciliului Vatican II și *Catehismului Bisericii Catolice*, scoțând din ele rod pentru pastorația parohială - cateheza, predica, pregătirea la sacramente - și propunând cicluri de omilii despre credință sau despre unele aspecte specifice ale ei, ca de exemplu, „întâlnirea cu Cristos”, „conținuturile fundamentale ale *Crezului*”, „credința și Biserica”³².

4. Cateheții vor putea lua mai mult din bogăția doctrinară a *Catehismului Bisericii Catolice* și să călăuzească, sub responsabilitatea respectivelor parohi, grupuri de credincioși pentru citirea și aprofundarea comună a acestui instrument prețios, cu scopul de a crea mici comunități de credință și de mărturisire a Domnului Isus.

5. În parohii se dorește o angajare reînnoită în răspândirea și în distribuirea *Catehismului Bisericii Catolice* sau a altor materiale ajutătoare potrivite pentru familii, autentice Biserici familiale și locuri primare de transmitere a credinței, de exemplu în contextul binecuvântării caselor, al Botezului adulților, al Mirului, al Căsătoriei. Acest lucru va putea contribui la mărturisirea și la aprofundarea doctrinei catolice „în casele și în familiile noastre, pentru ca fiecare să simtă puternic exigența de a cunoaște mai bine și de a transmite generațiilor viitoare credința din totdeauna”³³.

6. Va fi oportun să se promoveze misiuni populare și alte inițiative, în parohii și la locurile de muncă, pentru a-i ajuta pe credincioși să redescopere darul credinței baptismale și responsabilitatea mărturisirii sale, având conștiința că vocația creștină „este prin natura sa și vocație la apostolat”³⁴.

7. În acest timp, membrii institutelor de viață consacrată și ai societăților de viață apostolică sunt solicitate să se angajeze în noua evanghelizare, cu o reînnoită adeziune la Domnul Isus, prin aportul propriilor

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

carisme și în fidelitate față de Sfântul Părinte și față de doctrina sănătoasă.

8. Comunitățile contemplative în timpul *Anului Credinței* vor dedica o intenție specială la rugăciune pentru reînnoirea credinței în poporul lui Dumnezeu și pentru un nou elan în transmiterea ei noilor generații.

9. Asociațiile și mișcările sunt invitate să devină promotori ai inițiativelor specifice care, prin contribuția propriei carisme și în colaborare cu păstorii locali, să se insereze în marele eveniment al *Anului Credinței*. Noile comunități și mișcările ecleziale, în mod creativ și generos, vor ști să găsească modurile cele mai adecvate pentru a oferi mărturia lor de credință în slujba Bisericii.

10. Toți credincioșii, chemați să reînsoțescă darul credinței, vor căuta să comunice propria experiență de credință și de caritate³⁵ dialogând cu frații și surorile lor, chiar și din celelalte confesiuni creștine, cu adepții altor religii și cu aceia care nu cred sau sunt indiferenți. În felul acesta se dorește ca întregul popor creștin să înceapă un soi de misiune față de cei cu care trăiește și lucrează, având conștiința că a „primit un mesaj de mântuire care trebuie propus tuturor”³⁶.

Concluzie

Credința „este însoțitoare de viață care permite să percepem cu privire mereu nouă minunățiile pe care Dumnezeu le săvârșește pentru noi. Concentrată să perceapă semnele timpurilor în ziua de azi a istoriei, credința angajează pe fiecare dintre noi să devină semn viu al prezenței Celui Înviaț în lume”³⁷. Credința este un act personal și în același timp comunitar: este un dar al lui Dumnezeu, care este trăit în marea comuniune a Bisericii și trebuie să fie comunicat lumii. Orice inițiativă pentru *Anul Credinței* vrea să favorizeze redescoperirea bucurăoasă și reînnoita mărturie a credinței. Indicațiile oferite aici au scopul de a-i invita pe toți membrii Bisericii să se angajeze pentru ca acest *An* să fie ocazie privilegiată pentru a împărtăși ceea ce are mai de preț creștinul: pe Cristos Isus, Răscumpărătorul omului, Regele Universului, „începutul și desăvârșirea credinței” (*Evr* 12,2).

Roma, sediul Congregației pentru Doctrina Credinței, 6 ianuarie 2012, solemnitatea Epifaniei Domnului.

Card. William Levada,

prefect

Arhiep. Luis F. Ladaria, S.I.,

secretar

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu

Note

¹ Benedict al XVI-lea, Scrisoarea enciclică *Deus caritas est*, 25 decembrie 2005, nr. 1.

² Idem, *Omlia în sărbătoarea Botezului Domnului*, 10 ianuarie 2010.

³ Ioan al XXIII-lea, *Discurs de deschidere solemnă a Conciliului Ecumenic Vatican II*, 11 octombrie 1962.

⁴ Conciliul Ecumenic Vatican II, Constituția dogmatică *Lumen gentium*, nr. 1.

⁵ Adunările Obișnuite ale Sinodului Episcopilor au tratat următoarele

teme: *Ocotirea și întărirea credinței catolice, integritatea ei, vigoarea ei, dezvoltarea ei, coerența ei doctrinară și istorică* (1967), *Preoția ministerială și dreptatea în lume* (1971), *Evanghelizarea în lumea modernă* (1974), *Cateheza în timpul nostru* (1977), *Familia creștină* (1980), *Pocăința și reconcilierea în misiunea Bisericii* (1983), *Vocația și misiunea laicilor în Biserică și în lume* (1987), *Formarea preoților în circumstanțele actuale* (1991), *Viața consacrată și misiunea sa în Biserică și în lume* (1994), *Episcopul: slujitor al evangheliei lui Isus Cristos pentru speranța lumii* (2001), *Euharistia: izvor și culme a vieții și a misiunii Bisericii* (2005), *Cuvântul lui Dumnezeu în viața și în misiunea Bisericii* (2008).

⁶ Benedict al XVI-lea, *Discurs adresat Curiei Romane*, 22 decembrie 2005.

⁷ Idem, Scrisoarea apostolică *Porta fidei*, nr. 4.

⁸ Ioan Paul al II-lea, *Discurs de încheiere a celei de-a II-a Adunări Extraordinare a Sinodului Episcopilor*, 7 decembrie 1985, nr. 6.

Același pontif, în faza inițială a acestui Sinod, în timpul rugăciunii *Angelus* din 24 noiembrie 1985, avea să spună: «Credința este principiul fundamental, este punctul de susținere, criteriul esențial al reînnoirii voite de Conciliu. Din credință derivă norma, stilul de viață, orientarea practică în orice împrejurare».

⁹ Idem, Constituția apostolică *Fidei depositum*, 11 octombrie 1992, nr. 2.

¹⁰ *Ibid.*, nr. 3. ¹¹ *Ibid.*, nr. 4.

¹² Benedict al XVI-lea, Scrisoarea apostolică *Porta fidei*, nr. 11.

¹³ Idem, *Discurs adresat participanților la Întâlnirea promovată de Consiliul Pontifical pentru Promovarea Noii Evanghelizări*, 15 octombrie 2011.

¹⁴ Idem, Scrisoarea apostolică *Porta fidei*, nr. 7. ¹⁵ Cf. *ibid.*, nr. 12.

¹⁶ Acest *Comitet*, constituit la Congregația pentru Doctrina Credinței din mandatul pontifului, are printre membrii săi: cardinalii William Levada, Francis Arinze, Angelo Bagnasco, Ivan Dias, Francis E. George, Zenon Grocholewski, Marc Ouellet, Mauro Piacenza, Jean-Pierre Ricard, Stanislaw Rylko și Christoph Schönborn; arhiepiscopii Salvatore Fisichella și Luis F. Ladaria; episcopii Mario del Valle Moronta Rodríguez, Gerhard Ludwig Müller și Raffaello Martinelli.

¹⁷ *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 150.

¹⁸ Benedict al XVI-lea, Scrisoarea apostolică *Porta fidei*, nr. 15.

¹⁹ Conciliul Ecumenic Vatican II, Constituția dogmatică *Lumen gentium*, nr. 65.

²⁰ Benedict al XVI-lea, Scrisoarea apostolică *Porta fidei*, nr. 13.

²¹ *Ibid.*, nr. 6.

²² Conciliul Ecumenic Vatican II, *Decretul Unitatis redintegratio*, nr. 1.

²³ Indicațiile oferite conferințelor episcopale sunt valabile în mod asemănător și pentru sinoadele episcopilor din Bisericile patriarhale și arhiepiscopale majore și pentru adunările ierarhilor din Bisericile *sui iuris*.

²⁴ Conciliul Ecumenic Vatican II, Constituția dogmatică *Lumen gentium*, nr. 25.

²⁵ Cf. Benedict al XVI-lea, Scrisoarea apostolică *Porta fidei*, nr. 13.

²⁶ *Ibid.*, nr. 12. ²⁷ Cf. Ioan Paul al II-lea, Constituția apostolică *Fidei depositum*, nr. 4.

²⁸ Benedict al XVI-lea, Scrisoarea apostolică *Porta fidei*, nr. 8.

²⁹ *Ibid.*, nr. 12. ³⁰ *Ibid.*, nr. 10. ³¹ *Ibid.*, nr. 9.

³² Cf. Benedict al XVI-lea, Exortăția apostolică postsinodală *Verbum Domini*, 30 septembrie 2010, nr. 59-60 și 74.

³³ Idem, Scrisoarea apostolică *Porta fidei*, nr. 8.

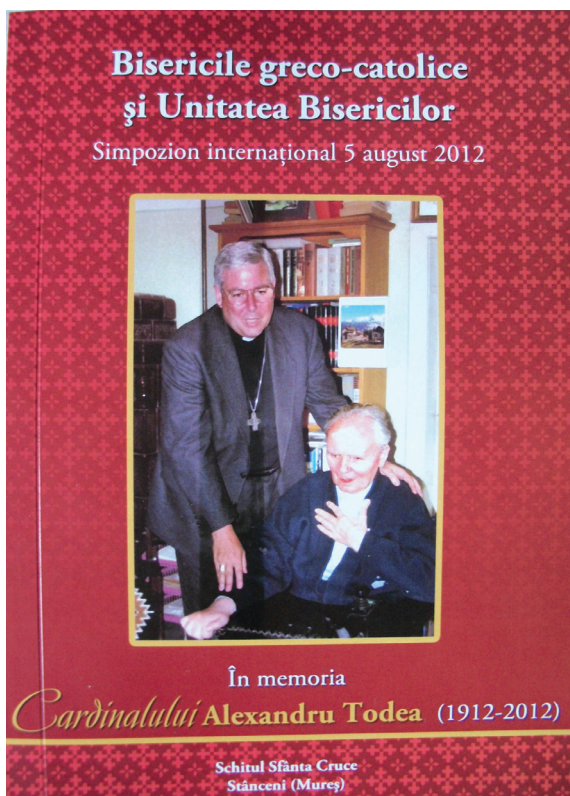
³⁴ Conciliul Ecumenic Vatican II, *Decretul Apostolicam actuositatem*, nr. 2.

³⁵ Cf. Benedict al XVI-lea, Scrisoarea apostolică *Porta fidei*, nr. 14.

³⁶ Conciliul Ecumenic Vatican II, Constituția pastorală *Gaudium et spes*, nr. 1. ³⁷ Benedict al XVI-lea, Scrisoarea apostolică *Porta fidei*, nr. 15

Pr. Cornel DÎRLE

Bisericile greco-catolice și unitatea bisericilor

Au fost publicate, sub îngrijirea Maicii Éliane Poirot o.c.d, contribuțiile la Simpozionul internațional desfășurat la Schitul carmelitan „Sfânta Cruce” din Stânceni în după-amiaza zilei de 5 august 2012 – în ajunul hramului bisericii schitului. Evenimentul s-a înscris în suita celor dedicate în acest an, în cadrul Bisericii Române Unite cu Roma, memoriei cardinalului Alexandru Todea. Tema aleasă a reprezentat o invitație nu atât la o retrospectivă, cât mai degrabă la o perspectivă. Cadrul manifestării – ca orice lăcaș monastic, un loc consacrat înrădăcinării speranței creștine – presupunem că a facilitat abordarea unei astfel de teme. Din cuprins putem constata că a fost vorba despre un simpozion nu doar internațional, ci și interconfesional, chiar dacă doar prin două reprezentări: *Mesajul* IPS Serafim Joantă, mitropolit ortodox român al Germaniei și Europei Centrale și de Nord, și comunicarea pr. drd. Petru Căținean, *Perspective ortodoxe ale ecumenismului Bisericii Catolice de rit oriental*, ca delegat din partea IPS Ioan al Harghiei și Covasnei. Alte mesaje au fost transmise de către Preaficirea Sa cardinal Lucian

Mureșan, de Mons. Jean-Claude Perisset, nunțiu apostolic în Germania, după ani buni în România, de cardinalul André Vingt-Trois, arhiepiscop de Paris și ordinar al catolicilor Bisericii răsăritene din Franța, de Mons. Roland Minnerath, arhiepiscop de Dijon, dieceza din care au venit în România surorile carmelitane care au întemeiat schitul de la Stânceni. Alte două prezențe franceze în desfășurarea simpozionului, care nu erau la primul contact cu România și care cu ani în urmă l-au întâlnit și pe card. Todea au fost, în ordinea intervențiilor: diaconul Didier Rance, din cadrul AED-France, unul din moderatorii simpozionului și Mons. François Garnier, arhiepiscop de Cambrai, cel care a formulat concluziile acestuia. În *Deschidere*, PS Virgil Bercea a evocat pe scurt, începând cu primele amintiri familiale, personalitatea cardinalului Alexandru. Au urmat contribuțiile: lect. dr. Ciprian Ghișa (Facultatea de Teologie Greco-Catolică, Dep. Blaj), *Locul Bisericii Greco-Catolice în cadrul mișcării ecumenice din România*, un studiu dintr-o perspectivă socio-istorică, pornind de la articole din perioada interbelică; Pr. prof. dr. Mychajlo Dymid (Universitatea Catolică din Lviv), *Ecumenismul și Biserica Greco-Catolică Ucraineană*; PS Fülöp Kocsis (episcop de Hajdudorog), *Biserica Greco-Catolică din Ungaria și ecumenismul*; o interesantă *Mărturie ad-hoc* din partea PS Alexandru Mesian, în calitatea ce a avut-o ca membru al Comisiei mixte internaționale pentru dialogul teologic între Biserica Catolică și Biserica Ortodoxă. Maria Mühlbauer-Keul semnează contribuția cea mai substanțială la acest simpozion: *Alexandru Todea, episcop sub dictatură comunistă, încercarea unei viziuni ecumenice*; o comunicare-mărturie foarte interesantă și cu momente emoționante. La fel sunt, chiar dacă mai scurte, și mărturiile pr. Liviu Sabău (fost protopop de Târgu Mureș), a pr. Mihai Ștefănescu (și medic în echipa care s-a îngrijit de card. Todea în timpul ultimei sale spitalizări la Târgu Mureș) și a unui laic, dl. Valer Pol (Târgu Mureș). Concluziile, într-un stil colocvial, semnate de Mons. François Garnier se prezintă ca un diagnostic și un îndemn frățesc în vederea depășirii impasului în care se află relațiile interconfesionale în România. În final găsim o listă bibliografică a lucrărilor, articolelor și discursurilor publicate ale cardinalului Alexandru Todea.

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2012

NOIEMBRIE

Intenția generală: Pentru ca episcopii, preoții și toți slujitorii Evangheliei să dea mărturie curajoasă de fidelitate față de Domnul răstignit și înviat.

Intenția misionară: Pentru ca Biserica peregrină pe pământ să strălucească precum o lumină a națiunilor.

Loredana IONAȘ

Ioan F. Pop, în „Revue de poésie” *

Numărul recent al prestigioasei reviste franceze „Revue de poésie” publică un grupaj de poeme al cunoscutului poet, scriitor și eseist orădean Ioan F. Pop, custodele Muzeului Memorial „Iosif Vulcan”. Poemele sunt traduse în franceză de profesorul și traducătorul Gheorghe Tileagă, și fac parte din ultima carte a poetului orădean, intitulată „Poemele poemului nescris”, Ed. Dacia XXI, Cluj-Napoca, 2010.

De fapt, totul a pornit de la proiectul profesorului orădean de a edita o antologie comună, „Amprente poetice”, în care erau incluși poeți francezi din Angers și din Oradea. Datorită acestei întâlniri literare, finalizate doar pe jumătate, a fost posibilă o mai bună cunoaștere a poeziei și dincolo de granițele țării. Ioan F. Pop este, după cum susține critica de specialitate, unul dintre cei mai profunzi și inovativi poeți ai generației ‘90, unul care practică o poezie a finitudinii și non-sensului existențial. Cunoscutul critic literar, profesor universitar și editor, Romul Munteanu, spunea despre poezia autorului orădean: „Trebuie să recunoaștem că nimeni în literatura română n-a abordat cu atâta originalitate ontologia poeziei cu semnificația zero”. („Jurnal de cărți, 7”, Ed. Libra, București, 1998). În anul 2011, a primit Premiul special pentru poezie al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Arad. Prin pasul făcut de scriitorul Ioan F. Pop, Oradea poetică se află cu un pic mai aproape de Europa mării culturi, la care tot visăm.

Publicarea lui Ioan F. Pop în paginile revistei

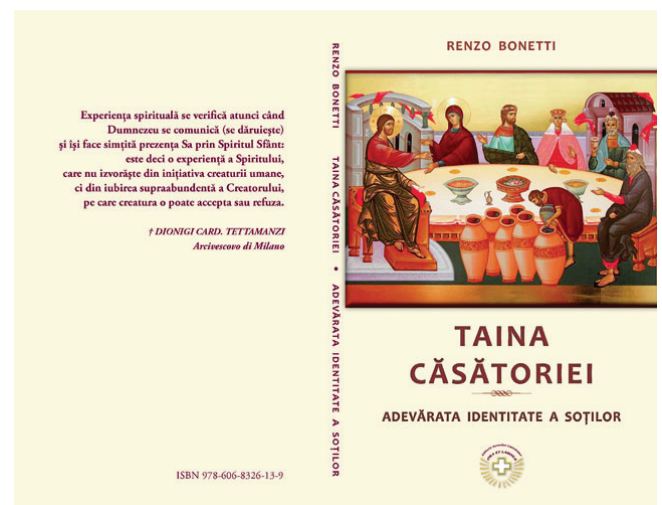
franceze „Revue de poésie” face parte dintr-un proiect cultural mai amplu, intitulat „!Poezia fără frontiere”, gândit de Gheorghe Tileagă, profesor de limba franceză la Colegiul Național „Iosif Vulcan” Oradea. „Ioan F. Pop este primul dintre cei șapte poeți români din Oradea care este tradus. Urmează să fie publicați și alți poeți orădeni. Satisfacția noastră este că am reușit să facem încet, încet, cunoscută poezia orădeană în Franța”, ne-a declarat prof. Gheorghe Tileagă.

* Text preluat din ziarul *Crișana*

„Taina căsătoriei. Adevărata identitate a soților”

La Editura Surorilor Lauretane din Baia Mare a apărut cartea părintelui Renzo Bonetti: „Taina căsătoriei. Adevărata identitate a soților”, o lucrare tradusă în limba română de pr. Mihai Tegzeș.

Lucrarea prezintă în chip „practic” spiritualitatea. De fapt, în introducerea cărții semnată de cardinalul Dionigi Tettamanzi se poate citi: „În virtutea sacramentului Căsătoriei, în care este adusă la împlinire plinătatea darului Spiritului Sfânt primit la Botez și Mir (cap. I), în viața cuplului, în gesturile și cuvintele de iubire ale soților creștini, Dumnezeu este prezent în mod real și se oferă soților (precum și celor care, începând cu fiii, intră în legătură cu acest cuplu). El este prezent nu numai în rugăciunea lor („Atunci când doi sau trei sunt adunați în numele Meu...”), dar și-n cuvintele sau acțiunile care demonstrează grija unuia față de celălalt, până la gesturile de afecțiune și pasiune. Fiecare gest de iubire, fiecare cuvânt, fiecare moment al vieții conjugale, orice act de ascultare și încredere reciprocă sau de consolare sau afecțiune între soți, fiecare sacrificiu

mic sau mare, matern sau patern, face din cei doi soți și din relația lor, o icoană a Treimii, o prezență reală a lui Dumnezeu”.

Biroul de presă

Ioan F. POP

PERIPATETIZĂRI

Lumea este o grădină zoologică în care nimeni nu dă bilete.

Stranie anomalie: investim în nemernici cu iluzia că ne va merge bine. Reușitele adevărate stârnesc invidia. Cele false, subtile și lucrative complicități.

Cît de degradant trebuie să fie faptul de a-ți face din falsă cultură un mod de a urî adevărata cultură! E ca și cum în numele măgarului ai urî calul de cursă. Sînt indivizi care și-au făcut din bîrfă o profesie. Ba chiar au perfecționat-o, au început să regleze cu ea mici destine. Numai la noi bîrfa are statut *academic*. Mulți indivizi doar decad prin intermediul falsei culturi. Decad din înaltul a ceea ce speră în ruinele a ceea ce sînt.

În materie de literatură, de publicat, oportunez doar cu vașnica-mi absență. Vorba unui amic: „nu te știi umili”. Recunosc, nu știu. Și, ceea ce e și mai grav, nici nu vreau să învăț. Prietenia unora nu este decît o fraudă sentimentală, comerț mărunț cu aranjamente, dispreț camuflat în jovialitate. Cu o vorbă cioraniană: „N-am dat nimănui dreptul de a spune: e de-al nostru”, nici chiar în literatură. (Unde, de fapt, sînt al nimănui).

Privind detașat lumea, nu știi dacă să o mîngîi sau să-i dai un brînci în gol.

Nașterea este un mister, moartea este o banalitate. Mulți mor fără nici un merit. Căci nu au făcut nimic în viață care să merite acest lucru. Darul suprem al vieții rămîne moartea. Moartea care *moare* cîte puțin cu fiecare viață.

„Cred că veșnicia s-a născut la sat”, aparținînd lui L. Bлага, este, dincolo de o butadă filosofico-poetică, un non-sens. Căci veșnicia, ca să fie veșnicie, trebuie să fie atemporală și aspațială. Un anumit loc sau un anumit timp îi șterg chiar atributul de veșnicie. Dacă e să facem o echivalență, am putea spune că și infinitul s-a născut la sat. Ceea ce este la fel de ilogic. Dacă „veșnicia s-a născut la sat”, în mod „logic” efemeritatea s-a născut într-un oraș vecin.

Nimeni nu este atît de inteligent încît să i se scuze imoralitatea. De fapt, imoralitatea nu poate fi scuzaată cu inteligența, nici chiar cu genialitatea.

Unii „filosofi” cred că lumea este doar *afacerea* lor.

Mă simt tot mai jenat de nesimțirea, de șmenăria *culturală* a unora, de micimea lor drapată în false competențe. După cum rămîn stupefiat de succesul pe care îl au. Se pare că nu am învățat nimic dintr-o singură Cădere.

Radio Vatican ne-a ajutat să ne păstrăm credința în Cristos *

„Erau oameni de o mare disponibilitate, cu o mare bunătate și caritate. Oriunde se aflau, au devenit modele de urmat. Au reușit de-a dreptul să îmblânzească pînă și comportamentul celor care-i supravegheau, al celor care mai înainte îi terorizau. Au murit din dragoste pentru Cristos, nu cu aroganță, ci cu umilință și pace în inimă, cu seninătate, convinși că purtarea lor avea să aducă viață și speranță. Da, pentru că în acele momente, când totul era plumburiu și întuneric, când comuniștii au reușit să transforme țara noastră într-o închisoare din care nimeni nu putea să scape, era nevoie de speranță. Vorbind acum la Radio Vatican, am această amintire: când părinții meu au avut primul aparat de radio – eu vin dintr-un sătuc – am reușit să ascultăm Sf. Liturghie la Radio Vatican. Mama a pus o Cruce pe radio, a venit la noi multă lume și, în fața aparatului de radio, stăteam ca în fața altarului. La începutul slujbei ne ridicam în picioare, iar la Evanghelie, cum se face la noi, ne-am pus în genunchi. Însă nu puteam primi Sf. Împărtășanie, nu aveam un preot. Dar toți ne-am îmbrăcat cu hainele de duminică. Participam cu adevărat la Sf. Liturghie. Prima dată când am ascultat Sf. Liturghie a fost la Radio Vatican. În acest fel, în timp ce noi participam la Sf. Liturghie prin intermediul radioului, martirii noștri erau dincolo de gratii. O singură rugăciune ne unea pe toți: rugăciunile lor se înălțau din închisoare, iar ale noastre, conduse de la Radio Vatican. Un unchi al meu, care apoi a devenit cardinal (card. Alexandru Todea – n.r.), a stat 16 ani la închisoare. Când s-a întors, cu părul tuns zero, cu ochii în afara orbitelor, am rămas foarte impresionat de personalitatea lui. Era înalt, avea 1,85 m, și trei ani l-au ținut la izolare într-o cameră de un metru pe un metru și jumătate, iar el trebuia să stea toată ziua în picioare. Acești martiri erau expuși la frig, la minus 30 de grade... Vedeți, aceste lucruri încă ne mai vorbesc și astăzi, se transmit de la unul la altul. Sângele martirilor este sămânță pentru nașterea noilor creștini”.

Este important. La Radio Vatican ați făcut binele și continuați să-l faceți. Mama ne-a făcut să cunoaștem Sf. Liturghie prin intermediul Radioului Vatican. Acum pentru că e bolnavă, la pat, continuă să asculte Radio Vatican. Cineva a spus că este „biserica eterului”. Cu adevărat, faceți un bine enorm celor bolnavi dar și celor tineri, celor care sunt în călătorie și ascultă radio în mașină, oriunde în lume. Continuați să faceți și faceți-o cu convingere! Și voi, prin munca voastră, la Radio Vatican, lucrați foarte mult la vestirea Evangheliei”.

* PSS Virgil Bercea, într-un interviu în italiană, realizat de Paolo Ondarza, pentru Radio Vatican

Alexandru-Paul GHERMAN

Biserica ajută săracii

Săracii au fost întotdeauna în lume și vor mai fi atâta vreme cât vor mai exista izvoarele sărăciei: lipsa de muncă și de salariu, bolile, diferitele accidente ce constituie o incapacitate iremediabilă de muncă, etc. Chiar dacă s-ar putea suprima bolile și accidentele și s-ar afla muncă pentru toate brațele, sărăcia tot nu ar dispărea din lume. Ar rămâne o altă plapumă socială și anume acele persoane care deși câștigă îndeajuns pentru a-și susține comod familia, își risipesc avutul prin localuri, cafenele, baruri și alte locuri depravate. Ele nu se gândesc la familie și nu știu să pună în balanță lucrurile importante și cele ce sunt plăcute dar care nu ajută cu nimic starea lui socială. Aceste persoane sunt sărace și alcătuiesc un izvor de sărăcie voită și culpabilă. O a treia categorie de sărăcie este aceea formată din persoane care nu vor să muncească din lene. Știm cu toții că este imposibil să suprimi sărăcia, iar din acest motiv, Biserica nu a încercat niciodată să facă acest lucru, ci să o reducă, să o micșoreze. Păgânismul antic și-a dat seama ce problemă grea constituie săracii și a rezolvat-o prin mijloace radicale: sclavia și infanticidul. În creștinism, iubirea față de aproapele este cea mai strălucitoare virtute socială, este semnul distinctiv al creștinilor: *Poruncă nouă vă dau, ca să vă iubiți unul pe altul precum v-am iubit eu și voi să vă iubiți unul pe altul. Din aceasta vor cunoaște toți, că sunteți ucenicii mei, de veți avea dragoste între voi* (1). Deci Biserica a încercat să caute o modalitate de ajutorare a săracilor, nu de suprimare a lor. Virtutea aceasta a iubirii, pentru ca să fie socială nu era îndeajuns să se rezume la cuvinte, ci să treacă la fapte. Acestea s-au realizat o dată cu venirea Mântuitorului în lume care i-a vindecat pe cei bolnavi, a dat lumină orbilor, glas și auz surdo-mușilor, a înviat morți, a dat de mâncare flămânzilor, etc. Biserica a călcat fidel pe urmele fondatorului ei, Isus Cristos și, încă de pe vremea apostolilor au înființat agape și a instituit diaconia, pentru ajutorarea săracilor. (2) Diaconia înseamnă solidaritatea Bisericii cu toți oamenii, mai ales cu cei săraci, cu cei aflați în nevoi și suferință, în lupta lor cu binele comun, pentru transformarea societății. A predica Evanghelia înseamnă a deveni solidari cu săracii pământului, cu cei lipsiți, triști și optimiști, așa cum afirmă Mântuitorul nostru Isus Cristos, citând din cartea proorocului Isaia la începutul misiunii sale: *Spiritul Domnului peste Mine, că El m-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să-i vindec pe cei cu inima zdrobită, robilor să le propovăduiesc dezrobirea și orbilor vederea, pe cei asupriți să-i eliberez și să-i vestesc anul bineprimit al Domnului* (3). Fără această solidaritate, misiunea Bisericii este pusă la îndoială. Biserica nu are competența și mijloacele practice pentru a rezolva problemele sociale, a sărăciei economice și nevoile oamenilor, însă ea trebuie să exercite funcția

critică, proprie Evangheliei, pentru învingerea nedreptății care stă la baza sărăciei și a ajuta pe cei ce nu sunt săraci materialmente să-și echilibreze existența și să se elibereze de preocuparea egoistă de buna lor stare materială, în așa fel încât aceasta să nu constituie o preocupare în sine, ci o rezultată a unei bune fraternități între oameni (4). Există anumite documente care adevăresc faptul că în vremea Papei Sf. Corneliu (+251), Biserica din Roma hrănea zilnic 1500 de săraci, iar cea din Constantinopol, pe vremea Sf. Ioan Gură de Aur, 3000 de săraci. Apoi, în decursul istoriei, Biserica s-a implicat în diferite forme voluntare pentru a-i ajuta pe săraci, în timpul epidemiilor, războaielor, și diferitelor calamități naturale care le făceau viața amară oamenilor. Biserica s-a făcut ideala trezorieră a săracilor. Ea posedă în prezent în unele țări catolice averi mari pentru a servi săracilor. Din aceste venituri s-au susținut și se susțin școli, aziluri, spitale, orfelinat, ospicii în care săracii sunt îngrijiți gratuit (5). Pentru a micșora sărăcia, concomitent cu operele de caritate, Biserica a dus o intensă campanie de moralizare. Sărăcia, născându-se în cele mai multe cazuri, din cauza alcoolismului, lenei, luxului, desfrâului, etc., Biserica a luptat împotriva lor prin instituirea de școli la care învățau dreapta credință și adevărata viață pe care omul trebuie să o ducă, prin predicile din biserici și mai ales prin confesional, luminând spiritele, atingând inimile și ducându-i pe toți, pe calea cea bună a mântuirii. Am observat că Biserica mereu a luat apărarea celor slabi și celor care nu pot să-și obțină drepturile lor prin propria lor activitate. Alegerea evanghelică a săracilor este un subiect constant în viața Bisericii. Prin toate organizațiile și operele de asistență socială, Biserica nu face altceva decât să răspundă la necesitățile celor nevoiași. Nimeni nu a reușit să aducă atâta alinare și ușurare celor săraci așa cum a făcut-o ea și fiii săi (6).

(1) In 13, 34-35. (2) Cf. Ioan Vultur, *op. cit.*, pp. 25-28. (3) Lc 4, 18-19. (4) Cf. Valer Bel, *Misiunea Bisericii în lumea contemporană*, Ed. Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2004, pp. 131-132. (5) *Ibidem*, pp. 29-31. (6) Cf. Aloise Bișoc, *op. cit.*, p. 200.

Comunicat de presă CER

Deschiderea „Anului Credinței” la Vatican și în România

La 11 octombrie 2012 în Biserica Catolică din întreaga lume va începe *Anul Credinței*. Decretat de Papa Benedict al XVI-lea prin Scrisoarea apostolică *Porta fidei* (*Poarta credinței*), *Anul Credinței* este un timp special în care toți credincioșii sunt invitați să redescopere darul credinței, printr-o „autentică și reînnoită convertire la Domnul, unic Mântuitor al omenirii” (*Porta fidei*, 6). Ziua de 11 octombrie este o dată semnificativă pentru Biserica Catolică: la 11 octombrie 2012 se împlinesc 50 de ani de la începerea lucrărilor Conciliului Vatican II și 20 de ani de la publicarea *Catehismului Bisericii Catolice*, promulgat de fericitul Papă Ioan Paul al II-lea.

La Vatican, deschiderea *Anului Credinței* va avea loc joi, 11 octombrie 2012, ora 10.00 (ora Romei), în Piața Sfântul Petru, prin celebrarea Sfintei Liturghii solemne, prezidată de Papa Benedict al XVI-lea. La celebrare vor lua parte și doi episcopi români, Preasfințitul Virgil Bercea, episcop greco-catolic de Oradea Mare, și Preasfințitul Petru Gherghel, episcop romano-catolic de Iași, aflați la Roma pentru lucrările Sinodului Episcopilor Catolici (7-28 octombrie).

În Biserica Catolică din România, deschiderea *Anului Credinței* va fi celebrată la nivel diecezan / eparhial după cum urmează:

- joi, 11 octombrie 2012, ora 9.00, la **Baia Mare** (Eparhia Greco-Catolică de Maramureș), Sf. Liturghie solemnă în Biserica Sf. Maria;

- joi, 11 octombrie 2012, ora, 10.30, la **Iași** (Dieceza Romano-Catolică de Iași), Sf. Liturghie solemnă în Catedrala Adormirea Maicii Domnului;

- joi, 11 octombrie 2012, ora 18.00, la **Cluj** (Eparhia Greco-Catolică de Cluj-Gherla), Sf. Liturghie solemnă în Catedrala Schimbarea la Față;

- sâmbătă, 13 octombrie 2012, ora 10.30, la **București** (Arhidieceza Romano-Catolică de București), Sf. Liturghie solemnă în Catedrala Sf. Iosif;

- duminică, 14 octombrie 2012, ora 11.00, la **Satu Mare** (Dieceza Romano-Catolică de Satu Mare), Sf. Liturghie solemnă în Catedrala „Înălțarea Domnului”;

- sâmbătă, 3 noiembrie 2012, ora 9.00, la **Oradea** (Dieceza Romano-Catolică de Oradea), Sf. Liturghie solemnă în Catedrala Sf. Maria;

- sâmbătă, 3 noiembrie 2012, ora 9.30, la **Oradea** (Eparhia Greco-Catolică de Oradea), Sf. Liturghie solemnă în Catedrala Sf. Nicolae.

Comisia pentru comunicații sociale a Conferinței Episcopilor Catolici din România (CER), în colaborare cu portalul Catholica.ro a lansat mai multe spații pe internet dedicate Anului Credinței, cunoașterii și aprofundării învățăturilor Bisericii Catolice: <http://www.magisteriu.ro>, <http://www.credinta-catolica.ro>, <http://anul-credintei.catholica.ro>, <http://www.facebook.com/AnulCredintei>.

Anul Credinței se va încheia la 24 noiembrie 2013. *Anul Credinței* a mai fost celebrat în 1967, convocat de Papa Paul al VI-lea, pentru a comemora martiriul Apostolilor Petru și Paul, în al XIX-lea centenar al mărturiei lor supreme.

Pr. Eduard-Mihai COȘA

Seară de rugăciune în Parohia din Bobota, Sălaj

În data de 7 octombrie 2012, în Parohia Greco-Catolică din Bobota, Sălaj, a avut loc o Seară de Rugăciune la care au participat un mare număr de credincioși.

Evenimentul l-a avut ca invitat pe Pr. Florin Mărincean din Șimleu Silvaniei, care a condus rugăciunea Sfântului Rozariu și Adorația Euharistică. Pornind de la istoria Bisericii primare, părintele Mărincean a subliniat câteva momente importante ce au condus spre adorarea Sfântului Sacrament de către creștinii zilelor noastre. De asemenea, a arătat importanța pe care fiecare creștin trebuie să o acorde lui Isus Euharisticul, prezent zi de zi pe Sfintele Altare sub forma Pâinii și a Vinului, dar și a dialogului personal pe care creștinii trebuie să-l dezvolte cu Divinitatea.

Momentele de rugăciune au fost animate de câțiva dintre tinerii Parohiei Greco-Catolice „Sfânta Treime” din Șimleu Silvaniei, care, prin inovație și talent, au marcat sufletul fiecăruia dintre cei prezenți.

De asemenea, a mai fost prezente familia din

Zalău și Șimleu Silvaniei, precum și părintele Adrian Botea – paroh în Babța și Racova (Satu Mare), care a venit și el însoțit de câteva familii.

Fie ca Bunul Dumnezeu să deschidă inimile celor ce au fost prezenți și să le umple de Harul său, iar această Seară de Rugăciune să fie doar un început de drum pentru parohia noastră.

Pr. Cristian LASLO

Comunicat de presă CCEE

Provocările evanghelizării în Europa: mesajul episcopilor europeni

Mesajul și declarația episcopilor de la sfârșitul Adunării Plenare a Consiliului Conferințelor Episcopale din Europa (CCEE) St. Gallen, Elveția – 27-30 Septembrie 2012

Președinții Conferințelor Episcopale din Europa, care s-au reunit în Adunarea lor plenară între 27 și 30 Septembrie la St. Gallen (Elveția), au discutat despre provocarea evanghelizării în ajunul Anului Credinței, proclamat de către Sfântul Părinte Benedict al XVI-lea. Episcopii și-au exprimat încă o dată recunoștința și afecțiunea pentru Sfântul Părinte și, de asemenea, pentru Magisteriul și Ministerul său petrin.

Suntem conștienți că vestea cea bună a lui Isus Cristos a fost „Da”-ul final al lui Dumnezeu pentru viața omului, pentru libertate și iubire. De fapt, Evanghelia ne revelează adevărul despre Dumnezeu-Iubire și adevărata față a Omului, care îl salvează de răul moral, conducându-l spre plinătatea umanității sale. Luând act de deviările grave ale liberalismului economic și etic, dorim să amintim că astăzi creștinismul este mai actual ca niciodată și oferă tuturor patrimoniul său de o actualitate perenă, deoarece proclamă un umanism personalist și comunitar. Privind la Cristos, Biserica îl vestește pe omul mântuit de păcat, deschis spre ceilalți și spre Dumnezeu-Creatorul, profund înrădăcinat în El, izvor și garant al valorilor care orientează acțiunea fiecăruia și a popoarelor. Culturile laice, care se confruntă pe diferitele viziuni antropologice, nu trebuie să privească cu suspiciune mesajul creștin, care dintotdeauna a deschis aripa credinței și aripa rațiunii. Cele două aripi aparțin omului și istoriei europene și sunt la baza civilizației noastre. Biserica, dând mărturie despre adevăr și credință, participă la dezbaterile culturale și sociale cu propriul său patrimoniu de înțelepciune și cultură, prezentându-și astfel elaborările adevăratei rațiuni. Intenția de a redefini bazele naturale ale societății, cum ar fi familia sau conviețuirea tradițiilor istorice și religioase, apare ca nefiind deloc întâmplătoare.

Ne întrebăm care este scopul atitudinilor de respingere și de discreditare sistematică care exprimă intoleranță și uneori chiar discriminare și care incită la ură față de credință și doctrina creștină, deci față de creștini. Unii consideră că vocea lor este incomodă și îi acuză de intoleranță și de obscurantism: de fapt, aceasta este percepută ca fiind periculoasă pentru că este o voce liberă, care nu se apleacă intereselor și nu este dispusă să cedeze șantajului. Destabilizarea persoanei umane și a societății nu este în favoarea omului, ci reprezintă interese partizane.

În lumina învățăturii Conciliului Vatican II, acordăm o mare însemnătate libertății umane, care trebuie folosită în vederea respectării dreptului persoanei și a convingerilor ei religioase.

Am fost informați de situația dificilă a credincioșilor catolici din Bosnia și Herțegovina. Suntem îngrijorați de soarta lor, pe care o vom urmări cu atenție, sperând ca libertatea lor să fie garantată.

În contextul european în care trăim, cerem respect deplin și disponibilitate la dialog, fără prejudecăți și aroganță. Creștinii își simt responsabilitățile lor de cetățeni și se bazează pe un patrimoniu de adevăr de două mii de ani, care se manifestă prin roade ale slujirii, binelui și civilizației. Misiunea noastră ne obligă să fim păstori înțelepți ai comunităților prezente în istorie, precum drojdia în aluat, ca și candelilele ce strălucesc lumina lui Hristos pentru binele tuturor.

(mesaj aprobat de participanții la Adunarea Plenară a CCEE)

Discursul inaugural al Președintelui

Cardinalul Péter Erdő, președintele CCEE, a deschis lucrările printr-un rezumat al realizărilor de pe parcursul anului și a evidențiat principalele aspecte care urmau a fi abordate. Punctele de interes principal au fost: drumul dificil al Uniunii Europene în problema valorilor și idealurilor – dintre care ies în evidență libertatea religiei și respectul pentru viață și familie – economia, care este cauza vastei răspândiri a sărăciei, precum și relația cu popoarele africane.

Mesajul Sfântului Părinte

Printr-un mesaj trimis Președintelui CCEE, cardinalul Péter Erdő, prin Secretarul de Stat, cardinalul Tarcisio Bertone, Sfântul Părinte cere Bisericii din Europa „să mediteze asupra datoriei continue a evangheliza și asupra urgenței acesteia în ziua de azi”, urmând exemplul Sfântului Gallen, care învăța că „mesajul creștin este semănat și se înrădăcinează acolo unde este trăit în mod autentic și elocvent de către o comunitate”. În timpul lucrărilor, președinții au dorit să mulțumească Sfântului Părinte printr-o scrisoare, pentru cuvintele și Magisteriul său.

Obligații statutare

În cursul lucrărilor au fost ascultate rapoartele comisiilor CCEE cu privire la munca depusă și la perspectivele de viitor. Adunarea a apreciat eforturile și proiectele, confirmând și recunoscând importanța lor. În același timp au fost numiți președinții următoarelor Comisii ale CCEE:

La conducerea Comisiei „*Caritas in Veritate*” a fost reales pentru încă un an Mons. Giampaolo Crepal-di, episcop de Trieste (Italia).

La conducerea Comisiei „*Cateheză, Școală și Universitate*”, a fost numit Mons. Marek Jędraszewski, arhiepiscop de Łódź (Polonia), care a fost reconfirmat și la conducerea secțiunii „*Universitate*”; la secțiunea

(continuare în pag. 15)

Adorația euharistică mondială pentru copii

În comuniune cu toți copiii din lume, în data de 4 octombrie 2012, copiii claselor „Step by Step” de la Liceul Teologic Greco-Catolic „Iuliu Maniu” din Oradea, au celebrat împreună „Adorația Euharistică mondială”.

Aflată la a treia ediție în Oradea, Celebrarea Adorației Preasfântului Sacrament s-a desfășurat în două locații diferite, și anume: în Catedrala Greco-Catolică „Sfântul Nicolae” și în Capela „Sfântul Gheorghe” a Seminarului Teologic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”. A fost animată de către copiii care au dorit să-i scrie lui Isus despre viața lor, despre familiile lor, mulțumindu-i în același timp pentru binefacerile făcute.

Această celebrare face parte dintr-un program numit „Copiii Euharistiei”, care dorește să impulsioneze viața devoțională în inimile și sufletele copiilor și tinerilor. „Copiii Euharistiei” a fost înființat în anul 2003, printr-o inspirație a Sfântului Spirit, pentru a aduna copiii din întreaga lume înaintea Preasfântului Sacrament, pentru a-i învăța mesajul de la Fatima, im-

portanța Preasfântului Rozariu, și pentru ca să se roage pentru familiile lor și pentru toate familiile din lume, așa cum le-a cerut Fericitul Ioan Paul al II-lea!

Pr. Anton CIOBA

(urmare din pag. 14)

„Cateheză” a fost ales Mons. Duro Hranic, episcop auxiliar de Đakovo și Osijek (Croatia), iar la Secțiunea „Școală” a fost ales Mons. Eric Aumonier, episcop de Versailles (Franța).

La conducerea Comisiei „Comunicații Sociale” a fost numit Mons. José Ignacio Munilla Aguirre, episcop de San Sebastian (Spania).

În cele din urmă, la conducerea „Serviciului European pentru Vocații” a fost numit Mons. Oscar Cantoni, Episcop de Crema (Italia).

Provocările actuale ale Europei: aspecte sociale și spirituale

Introducerea în această temă a fost încredințată arhiepiscopului de Malines-Bruxelles, mons. André-Joseph Léonard, Președintele Conferinței Episcopale din Belgia, prof. Marta Cartabia, profesor de drept și Judecător al Curții Constituționale din Italia și prof. Kuno Schedler, profesor de economia afacerilor la Universitatea din St. Gallen.

Conferințele au oferit elemente și perspective de mare interes pentru discuțiile Adunării. Există în acest moment un conflict important între diferite viziuni laice asupra dreptului și a fundamentelor sale. Conceptul de natură umană, care stă la baza experienței și culturii universale, este considerat de multe ori ca fiind depășit. Linia de separare este din ce în ce mai puternică între diferitele viziuni antropologice care duc la orientări, interpretări și alegeri grave și opuse. Este cazul bioeticii – de la embrion la avort, de la fecundare asistată la eutanasiu – al relațiilor cu religiile și Bisericile, al nediscriminării, al familiei și al drepturilor copiilor, precum și al problemei delicate a suveranității statelor. Episcopii au reafirmat libertatea de a vesti Evanghelia

și doctrina socială a Bisericii, știind că ea este sursa patrimoniului de speranță și umanism, care este țesutul fundamental al civilizației europene.

Libertatea religiei

Adunarea a acordat o atenție specială și concretă persecuțiilor în curs împotriva creștinilor în lume: și-a reînnoit apropierea față de Bisericile persecutate, cerând comunității internaționale să-și facă auzită vocea într-un mod clar și continuu, pentru ca dreptul la libertatea religiei să fie respectat și apărat oriunde și oricând. S-a discutat și despre „Observatorul asupra discriminării și intoleranței împotriva creștinilor din Europa”, exprimând o puternică dezaprobare referitor la aceste realități dure-roase care, atunci când se întâmplă, reprezintă o involuție a culturii și civilizației și le contrazice propunerile și intențiile. S-a reînnoit și dorința de a contribui la munca de aprofundare culturală a categoriilor fundamentale de „libertate” și de „discriminare”.

De asemenea, comunicarea referitoare la activitatea desfășurată împreună cu COMECE, pe problematicile sociale a primit încurajări din partea tuturor, în vederea unei acțiuni mai eficiente în serviciul comunității europene. Experiența vizitei la Strasbourg a Președinților Conferințelor Episcopale din Europa de Sud-Est, a Simpozionului Episcopilor din Europa și Africa, precum și cea a Sinodului Episcopilor Catolici Orientali din Europa ce a avut loc la Oradea (România) au fost considerate în mod special interesante și utile.

Lumina și harul Euharistiei zilnice au ghidat lucrările Adunării, care s-au încheiat sub protecția maternă a Preasfintei Fecioare Maria, Mamă a Bisericii, și cu o rugăciune către Sfântul Gallen din timpul Sfintei Liturghii, celebrată în catedrala plină de credincioși și transmisă în direct de către televiziunea elvețiană.

Dezvelirea bustului părintelui Mihai Dănilă la Dijir

Sâmbătă, 22 Septembrie 2012, în satul Dijir, comuna Abram, jud. Bihor, a avut loc dezvelirea bustului preotului Mihai Dănilă, care după 93 de ani, s-a reîntors în satul pe care l-a slujit ca preot. Participând la Marea Unire de la Alba Iulia din 1918, unde a fost prezent alături de alți preoți din zona Marghita, aduce steagul tricolor pe care îl arborează în turnul bisericii, aducând mesajul unirii pe aceste meleaguri.

Bucuria acestui mare act al unirii urma să îl coste viața, deoarece gestul său nu a fost pe placul autorităților acelor vremuri. Este ridicat de un grup de soldați sub pretextul că va fi anchetat la Marghita. Pe drum însă între Dijir și Iteu este împușcat, iar cu ultimele puteri strigă „Trăiască România Mare”.

La acest moment de comemorare au participat Preasfințitul Dr. Virgil Bercea, preoții din Protopopiatul Greco-Catolic Marghita, preoți de alte confesiuni, autorități locale, prin prezența primarului comunei Abram, reprezentanți ai culturii bihorene prin Asociația Vatra Românească, Cultul Eroilor din Oradea, Asociația Avram Iancu – Filiala Marghita prin d-nul prof. Aurel Nandra și prof. Victor Cuibuș și credincioși din întregul protopopiat.

Au luat cuvântul Preasfințitul Dr. Virgil Bercea, care a invocat memoria preotului Mihai Dănilă prin spiritul său de jertfă pentru țară și neamul românesc.

Asociația Vatra Românească prin domnul prof. univ. dr. Mihai Drecin a invocat din punct de vedere istoric momentul aducând aminte celor prezenți că sunt și au fost oameni care s-au jertfit pentru țară și neam.

Primarul Comunei Abram, d-nul Nuțaș Gabriel Octavian, în cuvântarea sa, a mulțumit tuturor pentru acest moment frumos din satul Dijir.

O fiică a satului, d-na Rodica Vingher, a invocat persoana preotului Mihai Dănilă după mărturia pe care a auzit-o de la bunicii ei, care povesteau de bărbăția acestui erou al Dijirului. A adus aminte de pelerinajul pe care îl făceau oamenii din sat la locul unde a fost ucis preotul lor cântând cântece patriotice.

Un moment emoționant a fost acela când a adresat celor prezenți întrebarea: „Oare câți dintre noi ne-am da viața astăzi pentru țară, neam și credință?”

Cuvântul de mulțumire adresat tuturor celor care s-au implicat în realizarea acestui eveniment a aparținut preotului protopop Zorel Miclăuș. El a mulțumit și credincioșilor

din Dijir care au oferit o agapă creștinească celor prezenți.

Nu în ultimul rând a mulțumit d-lui Gavrilă Ghilea și firmei Construcții Bihor din Oradea, pentru finanțarea bustului preotului Mihai Dănilă.

Pr. Zorel MICLĂUȘ

Evaluarea Campusului Ecumenic de la Loreto, 2012

În perioada 4-6 octombrie a avut loc la Loreto (Italia), „Întâlnirea de evaluare a Campusului Ecumenic 2012”, la care au participat delegațiile Bisericilor și Comunităților ecleziale implicate în acest proiect: Biserica Catolică din Italia, Biserica Greco-Catolică din România (Eparhia de Oradea), Biserica Ortodoxă Română (Episcopia de Caransebeș), Biserica Luterană din Suedia și Danemarca, Comuniunea Anglicană din Regatul Unit. Din partea Eparhiei Greco-Catolice de Oradea au fost prezenți: Pr. Alexandru Fiț și responsabilul departamentului de tineret al Biroului Pastoral, domnul Horia Marchiș.

În ziua de 4 octombrie participanții au avut bucuria de a se întâlni cu Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea, cu ocazia aniversării a 50 de ani de la Pelerinajul Fericitului Papa Ioan al XXIII-lea, care, în 1962, a încredințat lucrările Conciliului Ecumenic Vatican II protecției materne a Sfintei Fecioare Maria. Sfântul Părinte a prezidat Sfânta Liturghie și a încredințat Anul Credinței și Sinodul Episcopilor cu tema „Noua evanghelizare pentru transmiterea credinței creștine” Sfintei Fecioare Maria de Loreto. Sfântul Părinte s-a adresat celor prezenți:

„Iubiți frați și surori, în acest pelerinaj care-l re-parcurge pe cel al Fericitului Ioan al XXIII-lea - și care are loc, în mod providențial, în ziua în care este comemorat sfântul Francisc de Assisi, adevărată „Evanghelie vie” - aș vrea să încredințez Preasfintei Născătoare de Dumnezeu toate dificultățile pe care le trăiește lumea noastră în căutarea de seninătate și de pace, problemele atâtor familii care privesc la viitor cu îngrijorare, do-

rințele tinerilor care se deschid la viață, suferințele celui care așteaptă gesturi și alegeri de solidaritate și de iubire. Aș vrea să încredințez Născătoarei de Dumnezeu și acest timp special de har pentru Biserică, timp care se deschide în fața noastră. Tu, Mamă a lui „da”, care l-ai ascultat pe Isus, vorbește-ne despre El, povestește-ne drumul tău pentru a-l urma pe calea credinței, ajută-ne să-l vestim pentru ca fiecare om să-l poată primi și deveni locuință a lui Dumnezeu. Amin!”

În data de 5 octombrie a avut loc întâlnirea delegațiilor pentru evaluarea Campusului ecumenic organizat de Centrul „Ioan Paul al II-lea” în august la Loreto. Campusul ecumenic din 2013 va fi precedat de două reuniuni pregătitoare, prima fiind la Oradea, în 21-24 februarie 2013, iar a doua la Loreto, în perioada 29-31 mai 2013.

Biroul Pastoral

Reluarea catehezelor pentru familii

Joi, 27.09.2012, după Sfânta Liturghie de la orele 18.00, la Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea s-a reluat cateheza familiilor.

Propunând tema generală pentru acest an pastoral dedicat credinței: **„Taina Căsătoriei - izvor de credință și evanghelizare”**, părintele Mihai Tegzeș a vorbit, la cea dintâi întâlnire, despre legătura dintre Taina Botezului și cea a Căsătoriei, subliniind: *„Credința care izvorăște din Botez dăruiește o motivație și un caracter mai profund iubirii soților”*.

Întâlnirea – la care au participat aproximativ 20 de familii – a început cu o rugăciune adresată Spiritului Sfânt, urmată de cântecul „Isuse, tu ne-ai chemat”, de o scurtă prezentare a scrisorii „Porta fidei”, de expunerea temei, de discuții interactive și de rugăciunea finală.

Catehezele viitoare se vor desfășura după următorul program:

27.09.2012 - De la Botez, la Căsătorie

18.10.2012 - Căsătoria, izvor și mijloc original de sfințire

15.11.2012 - Cristos, Mirele Bisericii, model de spiritualitate

13.12.2012 - Soții, spiritul sfânt, iubirea lui Cristos și a Bisericii

17.01.2013 - Originea divină a paternității și maternității

14.02.2013 - Virtuțile teologale și Sacramentul Căsătoriei

14.03.2013 - O spiritualitate specială pentru căsătorie

18.04.2013 - Familia – mica biserică – dar și datorie

16.05.2013 - Spiritualitate conjugală familială și viață veșnică

20.06.2013 - Familia și mărturisirea credinței

Fiecare cateheză va fi prezentată de pr. Mihai Tegzeș după Sfânta Liturghie de seară, în incinta Liceului Teologic Greco-Catolic din Oradea.

Pentru informații puteți contacta:

Dna. prof. Angela Chiș, tel: 0770.620.391 GRATUIT 0770.620.391

Pr. Mihai Tegzeș, tel: 0747.421.211 GRATUIT 0747.421.211

Biroul de presă

Scrisoare pastorală a tuturor Episcopilor catolici din România despre situația actuală a țării

Către Clerul diecezelor și eparhiilor din România.

Tuturor persoanelor consacrate, iubiților credincioși și credincioase

Episcopii catolici din România, întruniți în sesiunea de toamnă a Conferinței episcopale, la Lugoj, având în vedere situația actuală a țării, doresc să vă transmită un mesaj pastoral.

“Caritas enim Christi urget nos” (2Cor 5,14), caritatea Domnului nostru Isus Cristos ne îndeamnă pe noi, ca Biserică (instituție divino-umană ce trebuie să se îngrijească de binele sufletesc al credincioșilor catolici și nu numai), să împărtășim problemele dificile ale timpurilor actuale și să reflectăm asupra modalităților în care am putea veni în sprijinul pastoral al celor care au de suferit de pe urma actualei perioade de criză economică și politică pe care o traversează România.

Cum a subliniat în repetate rânduri în ultima vreme Sfântul Părinte Benedict al XVI-lea, criza prin care trecem este în primul rând una de ordin moral. De aceea, orice putere, dacă nu este bazată pe o responsabilitate morală și nu este motivată de un profund respect al persoanei, înseamnă distrugerea umanului în sens absolut.

Suntem cu toții conștienți de efectele crizei și simțim urmările dramatice ale măsurilor de austeritate. Acestea au afectat la noi mai ales pe lucrătorii din sectorul public, pe cei care îi educă pe copii, pe cei care îngrijesc bolnavii, pe cei care asigură liniștea publică, dar și persoanele în vârstă și în general familiile vulnerabile, adică pe acelea cu venituri mici. Aceste soluții de criză, propuse în numele solidarității, dar o solidaritate care nu ține seama de dialogul și de consensul social, care nu respectă transparența deciziilor și a actului de guvernare, care dorește restrângerea dreptului la liberă exprimare, nu poate fi decât “o vorbă goală care amăgește” (Ef 5,6).

Consecințele le putem vedea cu toții în viața de fiecare zi, iar ele se agravează de la o lună la alta: acutizarea sărăciei, precaritatea locurilor de muncă, degradarea actului medical și al celui educativ, creșterea migrației forței de muncă cu urmări dezastruoase în planul dezbinării familiei, abandonul școlar, consumul de droguri, pierderea gustului și a respectului pentru darul cel mai de preț făcut de Dumnezeu omului: viața.

De aceea dorim să reafirmăm cu putere demnitatea persoanei umane și necesitatea răsplătirii muncii cu un salariu corespunzător ce permite un nivel de trai decent și oferă condițiile necesare creșterii, educării și formării tinerei generații. Reamintim și subliniem faptul că persoanele cu dizabilități, cele în vârstă, bolnavii, săracii, orfanii, migranții și alte categorii de persoane

ce necesită asistență social-caritativă, sunt cetățeni cu dreptul la o viață decentă iar măsura griji față de acestea reflectă de fapt nivelul de civilizație al unei națiuni.

Dorim de asemenea să subliniem că întregul context actual oricât de dificil ar părea trebuie să constituie pentru noi creștinii o ocazie de întărire în credință și speranță în iubirea lui Cristos. O invitație la a nu ne închide sufletele în egoismul propriilor probleme și necesități, ci tocmai dimpotrivă, întorcându-ne spre Cristos, prin convertire și rugăciune, să regăsim acele valori creștine ce punându-ne împreună, ne ajută să putem răspunde unor probleme ale semenilor noștri. Astfel încurajăm apostolatul ordinelor și congregațiilor călugărești, asociațiile Caritas diecezane, asociațiile persoanelor cu dizabilități, asociațiile pentru viață, educarea și catehizarea tinerei generații la diferite nivele.

“Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi” (Mt 11,28).

Cristos Domnul ne cheamă și astăzi să ne apropiem cu încredere de El, mai cu seamă atunci când suntem obosiți sau în dificultate și ne promite că dacă vom ști să învățăm blândețea și smerenia Lui, vom găsi odihnă sufletelor noastre. Noi, Păstorii Bisericii din România, împărtășind dificultățile credincioșilor noștri, vă asigurăm de rugăciunile noastre pentru fiecare dintre voi și pentru cei care actualmente au fost rânduiți la cârma țării, pentru ca Domnul să-i lumineze, și să-i responsabilizeze asupra împlinirii misiunii de care vor trebui și ei să dea socoteală la timpul potrivit.

“Harul Domnului nostru Isus Cristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Spirit să fie cu voi toți!” (2Cor 13,13).

Episcopii catolici din România

www.radiovaticana.com

Urmare a sesiunii de toamnă a Conferinței Episcopilor Catolici din România, desfășurată la Lugoj, în perioada 28-30 septembrie, propunem primul rezultat al celor decise și consemnate în comunicatul final. Este prima Scrisoare cu caracter pastoral în numele întregului episcopat catolic din România, ea fiind receptată de fiecare episcop în dieceza sau eparhia sa. Documentul are în vedere situația țării în care se află și activează ca cetățeni credincioși celor 11 dieceze catolice: 6 romano-catolice și 5 greco-catolice, la care se adaugă vicariatul de București.

Credincioșii greco-catolici s-au rugat neîncetat 24 de ore

Mai multe asociații și grupuri de rugăciune din Oradea au celebrat „Rozarul de 24 de ore”, rugându-se neîncetat de sâmbătă, de la ora 10.00, până a doua zi, la ora 12.00, după Sfânta Liturghie. Evenimentul are loc în fiecare an, în luna octombrie, fiind organizat de Parohia „Sfântul Gheorghe” din Oradea. Tema rugăciunii din acest an a fost „Întărirea credinței”.

În acest an, la eveniment au participat următoarele asociații și grupuri de rugăciune din Oradea: copiii claselor I-IV ai Liceului Teologic Greco-Catolic „Iuliu Maniu”; copiii claselor V-XII ai Liceului Teologic Greco-Catolic „Iuliu Maniu”; grupul „Alegria” de la Mănăstirea Maica Domnului; Asociația „Reuniunea Mariană” și Asociația „Vârsta a Treia”; Oratoriul „Maria Imaculata” de la Catedrala „Sfântul Nicolae”; Asociația Generală a Românilor Uniți (AGRU); studenți teologi de la seminarul „Sfinții Trei Ierarhi”, studenții de la Colegiul „Sfânta Familie”; Asociația Terțiarilor Franciscani, Grupul „Preasfânta Inimă a lui Isus”, Grupul „Rozarul viu”; credincioșii comunității „Sfântul Gheorghe”; Asociația Tineretului Român Unit (ASTRU) și Asociația „Cercetașii Români Uniți - Oradea”. Părintele Sorin Crăciun, de la Biserica „Sfântul Gheorghe”, ne-a declarat că anul acesta intenția generală de rugăciune a fost creșterea în credință și că fiecare grup participant la eveniment s-a rugat câte două ore. „Ne rugăm pentru o credință vie, rodnică, în sufletele credincioșilor creștini. Fiecare an are altă intenție de rugăciune, anul trecut fiind beatificarea episcopilor greco-catolici martiri”, a spus interlocutorul nostru. „În Biserica Catolică, anul liturgic 2012-2013 este declarat An al Credinței, de aici și tema aleasă”, a mai spus preotul. Această rugăciune maraton, care are loc la Oradea, în luna octombrie, este o inițiativă a Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe” (str. Louis Pasteur), fiind o acțiune unică în țară. „Nu avem cunoștință să se mai organizeze un astfel de Rozar în România”, a conchis părintele Sorin Crăciun. În total, patru preoți slujesc în această biserică: Olimpiu Todorean, parohul bisericii, Ionuț Dobocan, Vasile Șoptea și Sorin Crăciun, fiecare având altă misiune.

Loredana IONAȘ
www.crisana.ro

Colectă specială

Har și pace din partea lui Dumnezeu, iar de la noi binecuvântare pentru toți cei ce aduceți daruri și faceți bine întru sfințele noastre biserici și vă aduceți aminte de cei săraci.

**+ Virgil Bercea
Episcop**

Dragi credincioși,

În 16 octombrie 2012 s-au împlinit 6 ani de când am oferit primele porții de mâncare, cu ajutorul surorilor franciscane misionare ale lui Cristos, oamenilor care locuiesc pe stradă, care nu au nici un venit, care sunt singuri, ai nimănui și care nu sunt în măsură să își asigure minimul pentru supraviețuire. A fost un gest mic, dar care a însemnat pentru ei foarte de mult.

În această perioadă am oferit, cu sprijinul Dumneavoastră, dragi credincioși, **54.450** de porții de mâncare. Sute de oameni și-au astâmpărat foamea și au servit masa, pentru mulți dintre ei, singura masă din zi, la Caritas.

Caritas-ul și cantina socială nu sunt ale mele, sunt ale Bisericii, sunt ale Dumneavoastră. Este semnul, dacă vreți, prin care Biserica își arată milostivirea, nu judecând, nu întorcând privirea de la imaginea sărăciei, ci aplecându-se cu dragoste către cel lovit, către cel sărac, către cel aflat în nevoie. Dumneavoastră, fiecare în parte, ați fost pentru toți acești oameni, prin contribuțiile făcute la susținerea mesei săracilor, „samariteanul milostiv”. Ați urmat cuvintele Domnului „Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta.” (Deut.15.11).

A trecut mai bine de un an de la deschiderea cantinei sociale și, ca în fiecare an, Colecta specială care se organizează în Duminica Samariteanului Milostiv are ca și scop strângerea de fonduri pentru susținerea acesteia. Prin urmare, tasul din data de **11 noiembrie 2012** va fi predat, de fiecare parohie, asociației.

Parcă mai mult, astăzi, mâinile Domnului lucrează prin faptele noastre. De aceea Binele nu poate fi făcut de altcineva decât de noi toți. Este nevoie de ajutorul dumneavoastră, și de această dată, pentru că sunt oameni care ne bat la ușă, spunându-ne: „Ne este foame”, iar noi, precum ne îndeamnă Domnul, trebuie să le dăm de mâncare.

Dragi credincioși, acum, la începutul Anului Credinței, vă îndemn, cu Sfântul Iacob, să vă manifestați credința prin fapte, susținând, pe măsura posibilităților, Cantina Socială.

**Pr Olimpiu Todorean
Președinte**

ABONAMENTE

Îi informăm pe cititorii noștri că pentru a intra în posesia abonamentului la revista *Vestitorul* este necesar ca acesta să fi e achitat pe tot anul sau pe cel puțin șase luni. Abonamentul trebuie să fi e plătit până cel târziu la data de **30 ianuarie 2012**. Costul unui exemplar va fi de **1,5 LEI**, cost care, pentru abonați, va rămâne același pe tot timpul anului, indiferent de eventualele modifi cări de preț.

Vă reamintim că modalitatea cea mai sigură de a intra în posesia revistei noastre este abonamentul.